

[Ole Vig Jensen]

terne, og det er nok også rigtigt, at tiden er inde. Men om det lige netop skal være i år eller til næste år, synes jeg ærlig talt ikke er så afgørende. Det afgørende er, at vi inden for en overskuelig tid får tilvejebragt midler, som gør det muligt at igangsætte oversættelsesarbejdet.

Jeg forstår, at ministeren har taget initiativ til, at man kunne skaffe midler gennem kulturministeriet og undervisningsministeriet ved at anvende tipsmidler. Det synes jeg er en udmærket løsning. Hvorfor ikke det? Jeg forstår bestemt ikke, hvorfor hr. Steffensen i dag siger, at det skulle være uværdigt. Det forekommer mig, at vi bruger tipsmidlerne til mange gode formål, oven i købet også til gode kristelige og kirkelige formål. Jeg mener, at f. eks. den kristelige spejderbevægelse får ganske betydelige tilskud fra tipsmidlerne til deres arbejde. Jeg går heller ikke ud fra, at hr. Steffensen slutter modsætningsvis: at de, der får midler fra tipspengene, skulle være mindreværdige, for det er de selvfølgelig ikke. Der foregår mange gode ting, som får støtte derfra. Og det ville ikke genere mig det mindste, hvis vi ad den vej skulle kunne fremskaffe midler og dermed hurtigere få igangsat en nyoversættelse. Hvis det viser sig også at blive vanskeligt, vil jeg i hvert fald gøre mig håb om, at ministeren finder anledning til – og vi andre må jo så hjælpe – som sagt inden for en overskuelig tid at få afsat penge på kirkeministeriets budget til den opgave. Men lad os nu se, om ikke den anden løsning lader sig gennemføre.

Jeg har i øvrigt bemærket, at Borup i en artikel i Højskolebladet udtaler, at Det gamle Testamente ikke er oversat til grønlandsk. Det kom i hvert fald bag på mig, og nu kunne jeg passende spørge den minister, der har ansvaret for kirken, og som jo også kender til de grønlandske forhold, om det dog kan være rigtigt. Og, hvis det er rigtigt, hvad vi så gør ved det.

Der var altså også i forespørgslen lagt op til en større kirkepolitisk debat. Nu hæfter jeg mig ved, at ministeren, som jo også er ny på området, vel stort set afholdt sig fra at lægge op til netop en større kirkepolitisk debat, men holdt sig til nogle bemærkninger – i øvrigt en udmærket tale – om kirkens rammer og en række af de praktiske ting, der knytter sig til det kirkelige arbejde. Derfor skal jeg i mit indlæg tage et par af de ting

op, som jeg synes der kan være god grund til at give et par kommentarer til.

Provsteudnævnelserne har haft en ret central placering i debatten foreløbig, og der har været kritik af udnævnelsen af visse provster. Jeg vil i hvert fald nødig opfatte det sådan, at vi nu skulle have folketinget til at blande sig i de spørgsmål; det kan ikke være meningen. Nu er der nævnt et enkelt eksempel her fra talerstolen, nemlig udnævnelsen af domprovsten i Roskilde. At det skulle være sket i modstrid med biskoppens opfattelse af den sag, kommer i hvert fald bag på mig; jeg havde nærmest indtryk af, at der i dette tilfælde var god overensstemmelse mellem minister og biskop, sådan at det i hvert fald er en dårlig anledning til at rette kritik mod provsteudnævnelserne.

Jeg skal i øvrigt ikke tage stilling til, hvordan det er lykkedes i tidens løb, men sige, at vi i det radikale venstre principielt er tilhængere af, at man ændrer forholdene og søger en demokratisering af udnævnelsen af provster, dette gælder også domprovster. Jeg lægger stor vægt på, at domprovsten også er sognepræst for menigheden ved kirken, og derfor synes jeg, at vi burde søge frem til en løsning, hvor vi kunne give menighedsrådet det pågældende sted en indflydelse på valget af domprovsten, så på det felt vil vi gerne fra radikal side være med til at ændre. Jeg vil i øvrigt spørge, om ministeren vil gøre sig overvejelser i den retning, ellers vil vi nok gøre det i det radikale venstre. I hvert fald må det være sådan, at der minimalt må sikres menighedsrådet en indstillingsret i domkirkesognet.

Der har også været talt om menighedsrådenes betydning, og jeg er meget enig med dem, der siger, at vi skal give vide rammer for menighedsrådets arbejde. Det er først og fremmest i sognet, at arbejdet skal foregå; her foregår det vigtigste. Men vi har jo haft en debat her i folketinget for nylig om, hvor langt vi skal gå ad den vej ud fra ønsket om at sikre en yderligere nærdemokratisering. Jeg tror, vi skal være opmærksom på, at vi ikke går længere, end ønskeligt er. Jeg mener i hvert fald ikke, det kan være i vores interesse, når det gælder folkekirken, hvoraf jo dog stadig væk næsten 95 pct. af befolkningen er medlemmer, at vi får indrettet tingene sådan, at det meget let kan blive en mindre, aktiv kreds, der helt og fuldt bestemmer,